

Дејан Симоновић

Беспосличари

роман

Београд 2015.

3.

Господин Лежимир Лазикић је имао образе као кесице, очи су му биле избечене као шоље.

Пријатељска Белгравија, објашњавао је, подиже Белгравски зид који ће постати прворазредна туристичка атракција. Посетиоци ће се упињати да га прескоче, у чему ће их спречавати стражари опремљени пушкама и пиштољима на воду. Поред економског значаја, зид ће имати и политичку симболику. Биће то величанствени споменик слободи и правима, који ће сведочити о отворености ове државе према свету. Ето прилике за нашу посусталу грађевинску оперативу. Досад смо отуд увозили згодне Белгравке, одсад ћемо у ту лепу земљу извозити наше вредне и веште грађевинце који ће у њихов зид уградити своје прегнуће.

Нешто је, међутим, као каква киселина, нагризало не само одећу већ и кожу господина Лазикића. Параскева Пауновић је угледала некакав сплет жица, струјних кола. Већ извесно време су јој се указивале такве ствари.

Притиснула је дугме и избрисала сплет жица са екрана.

Ближњима је, на трпезаријском столу, оставила поруку:
„Одох ја, сналазите се сами.“

Било је то згодно место, неће је превидети када седну да ждери.

Онда се предомислила, исцепала папир па написала:

„Одох ЈА! Сналазите се САМИ!“

Тако је деловало снажније, убедљивије.

Из ходника се вратила у кухињу. Прочепркала је по плакару. У дневну собу је ушла са чекићем у руци. Звекнула је телевизор. И осетила како јој крвотоком струји сласт. Давно је то желела да уради. У ходнику је чекићем кврцнула огледало.

На улици, кључеве је бацила у сливник. Могла је и у контејнер, позивао ју је рашчепљених металних чељусту. Могла је да их остави и испод отирача, али је сливник био најпримеренији њеним осећањима, а Параскева Пауновић је одлучила да се надаље држи својих осећања. Доста их је ћушкала у ћошак. Нека је воде, па куда је одведу.

Прешла је једну, затим другу раскрсницу. Семафори су је заустављали, пропуштали, упозоравали. На трећој ју је закупила девојка са микрофоном у руци.

„Куда сте кренули у ово пријатно, пролећно подне?“

Девојка је припадала све бројнијем племену лутајућих репортера који ујутру, у подне, поподне, предвече, увече, све до иза поноћи, препадају пролазнике свакојаким питањима.

„У першун, ето куда сам кренула.“

Одбрусила је Параскева.

Репортерка се није дала смести, навикла је на којекакве одговоре и разноврзне пролазнике.

„А шта вас чини срећном?“ дометнула је питање питању.

Остала је без одговора. Са њом је без одговора остало и знатичељно телевизијско гледалиште.

Репортерка се снашла у магновењу, била је окретна као видра.

„Каква је веза између першуна и среће?“ упитала је манекенку у студију.

Ни манекенка се није збунила. Пронашла је срећу у јединственем укусу који першун даје.

„Срећа је када нађеш своје место у животу, то ти је срећа, срећо моја. Све остало ти је: пиши-бриши, иди ми – дођи ми“, није се двоумио чича у тренерци.

Манекенка се сложила без двоумљења. Ето, она је нашла своје место на модној писти. Пре тога је силно желела да постане астронаут, али је на време увидела да космички летови нису за њу. Бестежинско стање, прочитала је негде,

уништава тен и деформише тело. Грдно би погрешила да се отиснула у свемир. Осећала би се страшно несрећном. Нађите своје место, поручила би младим девојкама, зна да се многе угледају на њу и да ће им њене речи нешто значити. Жели да им, као сестра, покаже пут. Да не лутају. Све су жене сестре, зар не?

Лутајућа репортерка је била презадовољна, спрега терен – студио је савршено дејствовала, и овог пута је показала шта уме.